

ANĐELI NA VRHOVIMA MOJIH PRSTIJU

ANĐELI

na vrhovima mojih prstiju

LORNA BIRN

baBun

BEOGRAD

2017.

Naslov originala: *Angels at my fingertips* - Lorna Byrne

© Copyright na prevod za Srbiju:

Babun

Izdavač:

Babun

Prevod: Mihailo Pendo

Štampa:

DMD, Beograd

Prvo izdanje

Beograd 2017.

ISBN 978- 86-80792-08-8

SADRŽAJ

Uvod	9
1. Početak	11
2. Moj anđeo čuvar	18
3. Bol u prošlosti	24
4. Napravite mesto za Boga	29
5. Dubina anđela	35
6. Hirurg koji mi je poslao pacijenta	40
7. Jovan krstitelj	44
8. Bog uzima moju mamu	48
9. Arhanđel Gavriilo i naši voljeni	52
10. Moj svakodnevni život	57
11. Anđeo Hozus sedi na mom krevetu sa tajanstvenom knjigom u rukama	63
12. Ponovo sam videla Džoa	69
13. Prava dece stečena rođenjem	75
14. Poseta Sen-Šapelu	82
15. Da li su anđeli pretvoreni u trivijalne i komercijalne	88
16. Anđeli svaki dan	99
17. Molitva za poslušanje	107
18. Beba koja isja	113
19. Moja poslednja godina u školi	117

20. Sveta mesta i vozački ispiti	132
21. Leptiri	140
22. Crkva	147
23. Majka zemlja	154
24. Isus i drvo života	163
25. Anđeo Amen i moja prijateljica Ketrin	169
26. Svitak	175
27. Trinaestogodišnja Olivija	183
28. Energija prirode	192
29. Neznanci na kapiji	202
30. Moja ptica ljubavi	205
31. Upamtite da ste voljeni	216
32. Osuđivanje	228
33. Upoznala sam Brajana	232
34. Čaša mleka	243
35. Raspeće	245
Zahvalnice	262

Ovu knjigu posvećujem onima
koji pomažu širenju ljubavi i mira u svetu.

UVOD

Dok ovo pišem, prošlo je mnogo godina od dana kada mi anđeli rekoše da je moja misija da podsećam ljude na to kako svako ima svog anđela čuvara i da im pričam o duhovnoj stvarnosti njihovog života.

Neprestano o anđelima učim sve više. Nisu mi rekli sve odjednom dok sam bila dete. Saznajem stvari tek kad sam u stanju da ih razumem, a pišem o njima kad mi kažu da je svet spreman da ih shvati. Ponekad mi kažu stvari koje ne smem da prenosim dalje, a ponekad mi dopuste da otkrijem ono za šta su mi rekli da utajim. Na primer, dugo mi je bilo zabranjeno da govorim o svom anđelu čuvaru.

Ova knjiga sadrži mnoge tajne za koje mi je sada rečeno da ih mogu i moram otkriti. Ona je nastavak knjige „Anđeli u mojoj kosi“ i govori o razdoblju mog života nakon onog opisanog u prethodnoj knjizi, uključujući priče o odgajanju moje dece, susretima s arhanđelom Mihailom, anđelom Elijahom, mojom Pticom ljubavi, o epizoda velike sreće i nesreće, o ljubavima izgubljenim i pronađenim.

U ovoj knjizi otkrivam načine na koje se više možete zblížiti sa svojim anđelom čuvarom. Moj anđeo čuvar me je naučio tim stvarima dok sam još bila dete, kako bi mogla da ih prenesem vama, a vi, time, postanete bliskiji sa svojim anđelima čuvarima.

Sada kad se osvrnem na svoj protekli život, sa znanjem koje sam stekla napisavši „Anđele u mojoj kosi“, mnogo bolje razumem ono što mi se događalo i razloge za to – baš kao što jasnije shvatam šta nam se događa u svetu u kome živimo. U svojim prethodnim knjigama i

javnim nastupima usredsredila sam se na ulogu anđela u našim životima. U ovoj novoj knjizi stavljam akcenat na ulogu naših voljenih koji su preminuli, na njihove duše kojima je s neba dopušteno da nas povremeno posete, a govorim ujedno i o načinu komunikacije s njima. Pričaću vam o tome kako se zajedno s anđelima možemo moliti Bogu i o tome kako molitve preobražavaju celo naše biće. Iznad svega, sada mnogo bolje razumem način na koji nas anđeli vide, kako nas vole, šta mogu učiniti za nas, kao i šta oni žele od nas, te kako oni nas vide.

Bog i anđeli svuda su oko nas i u svakom trenutku nam mogu pomoći – sve što moramo da učinimo jeste da ih zamolimo, a onda i da ih poslušamo. Zato sam ovu knjigu nazvala „Anđeli na vrhovima mojih prstiju“.

1

POČETAK

Nalazila sam se u svom svetu i bojila jednu sliku voštanim bojicama razasutim po podu. Davala sam sve od sebe da se zadržim unutar granica svog crteža, ali nisam baš uspevala i to mi je donosilo nemalu frustraciju. Tada mi je bilo četiri godine. Toga dana se najednom iznad moje ručice pojavila jedna ogromna zlatna ruka puna svetla. Dodir te anđeoske ruke ispunio me je ljubavlju, pa sam gotovo zaboravila da dovršim bojenje crteža. Umesto toga moja pažnja bila je usmerena na ruku anđela i bila sam ushićena neizrecivom svetlošću i detaljima u vezi s njom. Anđelovi dugi prsti bili su tako savršeni u kretnjama- zajedno sa mojim prstićima i navodili su blago moju pastelnu gde treba, a sve to u čarobnoj svetlosti. Ta divna ruka zračila je nepojamnom blistavošću, nalik baklji, osvetljavala je pod na kojem je ležao moj crtež sa sve bojicama razbacanim svuda uokolo.

Tada mi anđeo reče: „Dolazi tvoja mama.“

Mama je ušla u sobu, za trenutak zastala iza mene, rekavši: „To je lepa slika.“

Nasmešila sam joj se, a onda se ona okrenula, razmakla zavesu na prozorima, kako bi ušlo više svetlosti. Anđelu sam se obratila bez reči, kao što sam posle stalno činila, jer nije bilo potrebe govoriti naglas:

„Mama ne vidi svetlost koju si ti stvorio za mene. Ona ne zna da nema potrebe da se razmiču zavese.“ Anđeo tad saopšti:

„Lorna, upamti da moraš čuvati tajnu, ništa nemoj govoriti.“

Rekoh : „ Dobro“.

Mama je već bila napustila sobu i vratila se u kuhinju. Naša mala dnevna soba uglavnom je bila u mraku. Tokom dana mama nam nije dozvoljavala da palimo svetlo. Kad sad razmišljam o tome, sećam se da su moji roditelji živeli u velikoj besparici. Skoro da sam završila svoju crtež, kada je Bleki, naša mačka ušla u sobu i sela pored nas. Anđeo je odmaknuo svoju ruku s moje i posegao za bojicama na podu. A onda, ispruživši jedan prst, naveo je jednu bojicu da se pomakne, ne dotaknuvši je. Nasmejala sam se kad je Bleki poskočila i počela da se igra s njom. Uхватила je bojicu između šapa i prevrnula se na leđa. Činila je to stalno iznova, pokušavajući da drži bojicu svojim šapicama kotrljajući se.

Upitala sam: „Može li Bleki da vidi svetlost koja izvire iz tvoje ruke?“

Anđeo reče: „ Ne, ona ne može videti tu svetlost.“

Ruka anđela se pomerila natrag prema mojoj slici na podu, a ona je zablistala blistavom svetlošću koja je izvirala iz njegove ruke.

S oduševljenjem rekoh: „ Dovođena je!“

Kad sam je podigla i s pažnjom se zagledala u nju, anđeo mi je šapnuo na uvce: „ Znaš Lorna, i sama možeš da obojiš sliku, bez moje pomoći.“

Rekao je to, sigurna sam, zato što je znao da mislim, da ovako malecna ne mogu sama dovoljno dobro da bojim bez pomoći anđela.

„Hvala ti anđele, što me podučavaš i pomažeš mi.“ To su bile reči koje sam izgovarala uvek kad bi anđeo stavljao svoju ruku na moju ruku, pomažući mi da obojim svoje slike i crteže.

Još od uzrasta majušne devojčice, svakoga dana viđam anđele u fizičkom obliku. Ne mogu ni da zamislim kakav bi mi život bio da ne mogu da vidim anđele u stvarnosti, ili da razgovaram s njima. To je za mene normalno, mada znam da za vas i nije.

Sve što želim da vam kažem je, u stvari, molba za vas – odbacite svoje sumnje i pružite sebi priliku da shvatite, kako niste samo ljudsko biće. Vi ste milijardu puta više od toga. Vi imate dušu. Vi ste i duhovno biće, koliko i osoba od krvi i mesa. Samo razmislite o tome na trenutak. Ako ste imalo skeptični u tom pogledu, pa i cinični, postavite

sebi pitanje: Šta možete da izgubite ako se otvorite za mogućnost da se upoznate s vašim anđelom čuvarom?

Jednog hladnog zimskog dana upitala sam svoju mamu, mogu li da se igram napolju u dvorištu; ona je rekla da mi dozvoljava, ali da se svakako moram toplije obući. Potvrdila sam da hoću i otrčala u predsoblje da obučem svoj kaputić. Mama je došla za mnom i rekla:

„Evo ti par starih rukavica, one će ti sačuvati toplotu tvojih ručica.“
Protrčala sam kroz predvorje i zastala pred vratima radionice. Tamo je bilo strašno mračno. Oklevala sam da uđem, dopuštajući svojim očima da se prilagode kako bi se lakše snašla u tami i probila kroz mnoštvo stvari do zadnjih vrata. (U to smo vreme još uvek živeli u našoj staroj kući u Old Kilmejnhamu.) Ona je zaista ličila na nekakvu malu kuću lutaka. Živeli smo u njoj od mog rođenja, pa sve do momenta kad sam napunila pet godina. Ne pamtim dobro godine, pa nikad nisam baš sasvim sigurna koliko sam tad imala leta. No, kako god, kada se krov na kući urušio, preselili smo se u Belimon, kod moje rođake Neti. Ona je živela sama. Roditelji su joj umrli dok je još bila mlada. Kod Neti smo živeli samo nekoliko godina, a nakon toga smo se preselili u kuću u Idenmoru, u Raheniju, koja je bila u vlasništvu grada. Sve te kuće su izgledale isto. Tata se tada povredio na poslu i koliko ja znam, umesto novčane odštete dali su mu mesto poslovođe. Dodatni novac koji je došao s položajem upravnika značio nam je mnogo, jer se konačno nešto moglo uštedeti. Nakon nekoliko godina moji su kupili kuću u Lejkslipu, gradiću nadomak Dablina. Tada sam već bila tinejdžerka. Živela sam tamo sa svojom porodicom dok se nisam udala za Džoa, a onda smo uspjeli da kupimo na kredit jednu skromnu kućicu u Mejnutu.

Hodala sam stazom u našem vrtu, pa onda, podno njega stadoh na jedno malo uzvišenje. Ugledavši jedan zidić, otrčala sam do njega sa namerom da se poigram sa grancicama i kamenjem. Htela sam da napravim kućicu i zaneta tim poslom odjednom čuh kako neko doziva moje ime. Okrenuh se i ugledah arhandela Mihaila koji stajaše na oko metar udaljenosti od mene, nedaleko od našeg poljskog klozeta. Široko se nasmeših arhandelu, rekoh mu „zdravo“ i nastavih da skupljam kamenje. Malo kasnije upitah ga može li mi pomoći. „Ne“,

reče on, „Došao sam samo da bih razgovarao sa tobom.“ Prestadoh da skupljam kamenje i baš kad sam htela ono što mi je preostalo u ruci da odložim na zid, nad njom se nadvi jedna ogromna zlatna ruka, prepuna svetlosti. Arhanđel Mihailo me upita: „Lorna, znaš li čija je to ruka?“

„Da, znam. To je anđeo koji je uvek sa mnom, čak i dok spavam u krevetu. Ako na nekoliko sekundi otvorim oči, mogu videti kako me ruke anđela grle. To je moj anđeo čuvar. Zar ti to ne znaš arhanđele Mihailo? Svako ima svog anđela čuvara, pa ga zacemento imam i ja.“

Smeh arhanđelov bio je poput grmljavine, te navede i mene da se zakikoćem, a onda rekoh: „Samo sam čekala da mi ti to kažeš. Bojala sam se da te sama to upitam, strahujući da ćeš mi reći suprotno, ali sad sam srećna.“ Videla sam anđele čuvare mnoštva drugih ljudi, kako stoje iza njega. On, Mihailo mi je nekad davno pričao o tome kako postoje anđeli čuvari, ali nikad mi nije posebno rekao da imam i ja svoga. Kao dete, uvek sam se pitala gde je moj anđeo čuvar, s nadom iščekujući da mi ga baš arhanđel Mihailo pokaže i uveri me. Tada se arhanđel podiže i držeći me svojom zlatnom rukom, stade ispred mene. Rekoh mu: „O arhanđele, nikada pre ja te ne videh da stojiš tako ispred mene!“ Arhanđel odgovori: „Lorna, učinio sam to mnogo puta, ali obično dok si spavala. Takođe, ponekad sam stajao nad tobom dok si bojila svoje crteže...pošto ti nije bila potrebna moja pomoć nisi me primećivala.“

Anđeli čuvari ponekad se odmaknu, ne stoje uvek iza osobe o kojoj brinu nego stanu ispred nje, ili pak negde pored, u stvari oni su uvek svuda oko čoveka. To je teško rečima objasniti. Anđeo čuvar katkad dođe ispred osobe, pogotovo kad je u trenucima krize, pomažući joj da se nekako poveže s njim, da bi smogla snage da prevlada te teške trenutke, na čudesan način osećajući prisutnost anđela čuvara, vesnika nade.

Zatim me arhanđel Mihailo upita: „Možeš li se setiti šta sam ti rekao o tvome anđelu čuvaru?“

„Mislim da mogu“,rekoh.

„Onda mi reci čega se sećaš Lorna.“

Na trenutak sam se zamislila, a onda sam se setila, shvatajući da do tog momenta zaista jesam bila talac zaborava. Rekoh arhanđelu:

„Sedela sam na svom krevetu, na spratu, kad si ušao u moju sobu. U ruci si imao knjigu, a ona je bila otvorena. Čitao si mi iz nje i pričao o mom anđelu čuvaru. Rekao si mi da me on nikada neće ostaviti, ni na tren, da nikad neću biti sama i da me on voli. Znaš onu dugačku reč, arhanđele, ne mogu je sama pravilno izgovoriti...“

„Misliš – bezuslovna ljubav...“

„Da – to je ta reč!“

„Izgovori je naglas Lorna.“

Učinila sam to valjda šest puta, pre nego što sam je pravilno izgovorila. Zbog svoje disleksije potreban mi je bio ceo život da pravilno sročim tu frazu, a pogotovo da razumem njeno pravo značenje. Zatim rekoh: „Bezuslovna ljubav – uvek uspem da izgovorim tu reč, kada si ti sa mnom arhanđele. Šta si mi ono još rekao o mojem anđelu čuvaru?“

„Tvom anđelu čuvaru ti si najvažnije biće na svetu“, reče Mihailo, a ja se nasmeših, misleći kako sam se konačno prisetila svega. Tad a arhanđel, ponovo upita: „Ima li još nečega?“

Pogledala sam uvis i ugledala svog anđela čuvara koji mi se smešio, držeći me za ruku. Stajala sam tako neko vreme, pokušavajući da se setim ima li zaista još nečega, potom ugledah ponovo arhanđela Mihaila, a onda mi se sve vrati, pa povikah iz sveg glasa: „Da, sad se sećam, sećam se čuvara moje duše!“

Stajala sam tako, dugo, duugo...gledajući svog anđela čuvara... nisam mogla da odvojim pogled od njega, bio mi je lepši od svakog anđela kojeg sam ikada videla. Blještava svetlost kojom je zračio omogućavala je da vidim obrise ljudskoga obličja koje beše poprimio. Pokušavala sam da vidim svaki njegov deo, kao pod mikroskopom. Ništa nisam želela da propustim, svaki delić moga anđela čuvara bio mi je navažniji i najdraži. Bio je odeven u zlatnu odeždu koja mu se spuštala sve do nožnih prstiju. Nisam mogla razabrati koliko zaista ima odeždi na sebi, ali svaki nabor na njima bio je savršen. Činilo se kao da mu ta zlatna odeća stalno leluja, kao na blagom povetarcu. Krenuh napred da ga zagrlim, ali arhanđel Mihailo mi reče: „Ne možeš ući u svog anđela čuvara, Lorna, iako ti se ponekad učini da

možeš. Kada se to dogodi, u stvari se radi o tome da te on samo ogrne jednom od svojih halja. Ne možeš ti zagrliti njega, ma koliko ti se to činilo – on samo može zagrliti tebe.“

„Znam“, rekoah arhanelu tužno, „ali volela bih da mogu.“ Moj anđeo čuvar mi se nasmešio ne izgovorivši ni reč. Činio mi se ogromnim poput diva. Odjednom, njegova krila se raširiše i obujmiše me. Bila su sastavljena od zlatnih pera različitih oblika i veličina. Vide-la sam svaku nit, svakog pera, svaki detalj. Pera su bila meka, ne-ka od njih poput ptičijih, koja se viđaju svakodnevno, druga su bila okruglasta, treća trouglasta, četvrta u obliku krsta, a sve to još u pre-gršt raznih vidova.

Arhanel Mihailo pozva me tad po imenu, a u tom trenu moj anđeo čuvar poče sklapati svoja krila, lagano ih pomičući, a onda opet otvarajući kao dveri. Pogledah uvis, a arhanel Mihailo svojim prstima dotaknu neka pera mog anđela čuvara. Ona zasvetliše, pa se zavртеše u krug i u neakvoj čudesnoj simbolici oblika skoro me dodirnuše, kao kakav nežni povetarac. Arhanel odmaknu svoj prst, a pera prestaše da se vrte. Pitah ga, da li smem da ih dodirnem, a na to mi moj anđeo čuvar odgovori da ne smem. No, ipak, kad ponovo rastvori svoja krila, on dopusti jednom percu da dotakne moju ruku. Bilo je tako meko i nežno, i osetih kao da talas ljubavi prostruji kroz moje telo. Tada, moj anđeo čuvar ispusti moju levu ruku, a arhanel Mihailo reče da mora i on otići i njega nestade. Okrenuh se ka svom anđelu čuvaru i rekoah:

„Drago mi je da ti nikuda ne moraš otići.“

„Ja sam uvek s tobom, Lorna“, šapnu mi na uho.

„O, zaboravila sam reći arhanelu da niko ne sme saznati tvoje ime...ono mora ostati tajna.“

Moj anđeo čuvar široko mi se osmehnu, potvrdi da on to zna i pokaza mi prema kamenju s kojim sam se maločas igrala. Podigoh jedan kamen s vrtnog zida i nastavih da se bavim gradnjom svoje kućice od kamenčića i pruća.

Anđeli nisu ni muškog ni ženskog pola. Samo se ponekad pojave u muškom ili ženskom obliku, a nekad ni u jednom od ta dva. Moj anđeo čuvar uvek se pokazivao u muškom obličju. Nikada pre nisam

govorila o svom anđelu čuvaru, jer mi to nije bilo dozvoljeno. Celog života me je moj anđeo čuvar podsećao da ne smem govoriti o njemu, niti ikome odati njegovo ime, ali da će mi jednom u budućnosti, ipak, biti dopušteno da nešto prozborim o tome. Kada je objavljena moja prva knjiga „Anđeli u mojoj kosi“, pored mog anđela čuvara i svi drugi su me uporno podsećali da nikako ne smem govoriti o svom anđelu. Prilikom davanja radijskih intervjuja, u nastupima na TV-u i drugim javnim prezentacijama, kad bi me voditelji pitali nešto u vezi anđela čuvara, nalazila bih se u poteškoćama. Pred nastupe, kad bih se obratila mom anđelu i pitala za savet šta da javno kažem, govorio mi je – reci istinu, ali ja bih ipak, duboko uzdahnuvši, voditeljima rekla da to nikako ne smem i zbog toga se osećala veoma neugodno.

MOJ ANĐEO ČUVAR

Jednog toplog letnjeg dana, kad mi je bilo dvanaestak godina otišla sam na pecanje s tatom i njegovim najboljim drugom Arturom. Bili su kao braća i uvek su nastupali zajedno na svim takmičenjima u ribolovu. Volela sam i ja da pecam sa ocem. Toga dana zamolio me je da na kamenitom delu obale zapalim logorsku vatru. Rekao mi je da će Artur i on otići da love malo dalje uzvodno, na jednom jezercetu, a da ćemo svi zajedno ručati kada se oni vrate. Rekla sam OK i veselo krenula prema obali. Na tom mestu se nalazila jedna uvalica, puna kamenja svih veličina, bilo je tu i komada na kojima se moglo sedeti. Znala sam da će, kad reka naraste, to mesto biti pod vodom, pa sam upitala njih dvojicu odakle da počnem. Jedan od njih mi je izdaleka uzviknuo da tu gde se nalazim je sasvim dobro mesto za logorsku vatru.

Otac me je naučio da pravim logorsku vatru kad sam imala četiri godine. Pomogla sam mu da prikupi kamenje, a on ih je postavio u krug napravivši ognjište. Od toga dana, kad god bi pravili ognjište, trudila sam se da prikupim što veće kamenove, a anđeli bi mi ponekad davali savet da su neki komadi preveliki, a ja bih onda uzimala manje. Jednom sam, tako, odložila svoju torbu i krenula da skupljam kamenje, kako bih formirala krug. Zatim sam prikupila nešto grančica i drugih parčića mokrog drveća koje reka zna da nakvasi kad se povisi vodostaj. Brzo sam to sve pripremila, potom otvorila torbu u kojoj

smo čuvali sendviče, uzela metalnu kanticu i otišla do reke. Anđeo mi reče u tom momentu da ne ulazim u reku s cipelama na nogama. „Naravno da neću“, odgovorila sam, „skinuću cipele.“ Ugazila sam u reku osetivši da je više adela bilo oko mene. Napunila sam kanticu vodom i vratila se bosa na obalu. Kamenje je bilo toplo, glatko i okruglasto, veoma prijatno za gaženje bosim nogama. Potom sam sela na jedan veći kamen i posmatrala reku, uživajući u suncu i slušajući cvrkut ptica. Obratila sam pažnju na anđele. Jedan od njih posebno je naglašavao svoju prisutnost, pokretima je oponašao pecanje na reci i zasmejavao me – nekakvim nevidljivim štapom „vadio je“ ulovljene ribe. Drugi anđeo je, pak, „pripomagao“ s mrežom, da se „rečni plen“ dovuče na obalu. Kad je taj anđeo podvlačio nevidljivu mrežu pod upecanu ribu, onaj prvi sa „štapom“ se pretvarao da pada na leđa, nespretno ispuštajući zamišljeni štap, dok su ribe bežale natrag u reku. Bilo mi je mnogo zabavno, toj predstavi smejala sam se dugo, dok jednom ne osetih na svojoj levoj ruci anđelovu zlatnu ruku. Sedeo je pokraj mene moj anđeo čuvar.

„Uživaš li u ovom danu, Lorna?“, upitao me je.

„Da, uživam, nadam se da će se moj tata i Artur vratiti s ulovljenom ribom“, odgovorila sam.

„Siguran sam da hoće“, reče on.

„Ponekad ne upecaju ništa, pa se onda razočaram“, rekoh.

„Razočara li se tvoj tata kad ne ulovi ništa?“ Tad pogledah anđela pomalo iznenađena njegovim pitanjem, pa odgovorih: „Ne, on nikad nije nesrećan zbog toga. I kad ne upeca ništa, on uživa u ribolovu i prirodi koja ga okružuje. Mislim da će se uskoro vratiti.“

„Neće još neko vreme“, reče anđeo, „zaboravili su na ručak.“

„Počela sam da osećam glad“, rekoh, „a kad je već tako, imamo li vremena za razgovor?“

„Da, Lorna“, moj anđeo široko razvuče osmeh.

„Postoji nešto što sam oduvek želela da znam. Ne moraš mi odgovoriti, ali ću to pitanje ipak postaviti. Od svog detinjstva uvek sam nešto primećivala, pa i sad kad nisam više mala, već mi je dvanaesta, skoro trinaesta – nikad nisam videla da neki anđeo dodiruje mog anđela čuvara, ili, svi oni da se dodiruju međusobno. Zbog čega?“

„Pogledaj prema reci, Lorna“, reče mi on. Učinih tako i ugledah ona dva anđela koja su me zasmejavala kako jedan drugoga lagano dodiruju vrhovima svojih prstiju. Bila sam iznenađena tim prizorom, a istovremeno sam uživala kad su se nežno dodirivali svojim krilima. Bila sam oduševljena što su mi omogućili da sve to vidim kao na usporenom filmu. Taj divni prizor ne mogu drugačije opisati.

„Vidiš, Lorna, anđeli mogu da se dodiruju, ali samo ako im Bog to dopusti“, reče mi anđeo čuvar.

„A kako stoji stvar s anđelima čuvarima?“, upitala sam. Moj anđeo se tad nasmeši i reče da se Artur i tata već vraćaju, a ja hitro poskočih da vidim jesu li nešto ulovili. Otac, sa širokim osmehom na licu, izvadi iz ribarske torbe jednu veliku pastrmku. Potom zapalismo logorsku vatru, a ja dobih pohvalu kako sam sve dobro pripremila. Ubrzo je na vatrici proključala i voda za čaj. Ja sedoh na kamenje, uživajući u pijuckanju vrućeg čaja i toplim sendvičima, zajedno s tatom, Arturom i svim anđelima koji su nas okruživali. Pecali smo ceo dan, a kad se već počelo smrkavati, krenusmo najzad kući. Sedeći na zadnjem sedištu auta, bez reči sam komunicirala sa svojim anđelom čuvarom. On mi je predlagao da sklopim oči i zaspim u toku vožnje do kuće.

Pišem sve ovo, sedeći ispred računara u staroj farmerskoj kući, sa anđelom Hozusom uz sebe. U sobi je i mnoštvo drugih anđela. Jutro je hladno ali sunčano. Anđeo Hozus me upita: „Zašto si zastala, Lorna, o čemu razmišljaš?“

„Razmišljam o trenutku, Hozuse, kad su anđeli dotakli jedan drugoga. To je veoma retka pojava. Sećam se da sam molila arhandela Mihaila da mi objasni zašto se čini da kad se anđeli dodiruju, to baš ne liči na način kako to rade ljudi. No dobro Hozuse, napraviću ipak pauzu, idem u kuhinju da skuvam čaj.“

Brzo sam to obavila i vraćajući se na sprat, dok sam se penjala uz stepenište lagano pijuckajući čaj, najednom začuh kako neko doziva moje ime. Pogledah ka vrhu stepeništa. Bio je to arhandel Mihailo.

„Dobro jutro, Lorna – dobro jutro Mihailo“, razmenismo pozdrave.

„Baš fino što si došao, želim nešto da te pitam“, rekoh. „Doznadoh za to, te zbog toga i dođoh“, odgovori on.

Ušla sam u sobu, sela i otpila još malo čaja. U sobi je bio samo Hozus, drugih anđela više nije bilo.

„Pre mnogo godina“, obratih se arhandelu Mihailu, „dok sam još bila dete, nosio si jednu knjigu u ruci. Čitao si mi iz nje i pričao o mom anđelu čuvaru. On sam, međutim, nikad mi nije rekao o tome da li se anđeli dodiruju. Želela bih da znam koliko mi je dozvoljeno da o anđelima pričam drugim ljudima.“

Arhandel se nasmeši, ispruži ruku ka meni, a ja mu pružih svoju, on je objuči i reče mi: „Anđeli se ne rukuju, Lorna.“

„To znam, ali zašto to ne rade?“, rekoh.

„Anđeli su bića koje je stvorio Bog. Mi nemamo potrebe da se rukujemo i dodirujemo jedan drugoga, onako kako to rade ljudi. Ako se nekad i dotaknemo, to je samo zbog toga jer nam je Stvoritelj dopustio. To se događa samo u retkim prilikama.“

„Da, arhandele, znam da se to retko događa. Jednostavno razmišljam o tome. Sećam se da sam jednom davno upravo videla dva anđela kako se dodiruju. Smem li da ti pričam o tome?“

„Možeš, Lorna, a ja ću ti pomoći da se svega setiš“, odgovori arhandel.

Bilo je to u vreme kad sam u Ratminsu radila na benzinskoj pumpi Grosvenor, gde je moj otac službovao. Zamolila sam tatu da tog dana završim s poslom u dva sata. Autobusom sam se odvezla u centar Dablina. Oduvek sam volela da se vozim busom, slušam čavrljanje putnika i posmatram anđele oko njih, uključujući i anđele čuvare. Moram reći da je meni sasvim obična stvar da viđam anđele, isto kao i što viđam ljude. Izašla sam na drugoj strani mosta O Konel i krenula niz istoimenu ulicu. Uputila sam se ka robnoj kući u ulici Meri. Uštedela sam nešto funti i imala nameru da sebi nešto kupim, neku prikladnu majicu ili suknju. Idući ulicom Henri, skrenula sam u ulicu Mur, šetajući između klupa i štandova na pijaci sa voćem i povrćem. Tamo se uvek mogu čuti žene koje glasno uzvikuju, dozivajući mušterije. Volela sam da posmatram dešavanja u toj ulici, naročito ona kad anđeli ulivaju zračnu energiju raznom voću i povrću koje, onda, u vidu svetlosnih lopti poskakuje svud uokolo.

Tog dana, na uglu sam ugledala mladu ženu kako kupuje voće na jednoj tezgi. Pored nje, spazila sam anđela kako pruža svoju ruku, a njegovi prsti kao da dodiruju prste drugog anđela koji je stajao u blizini.

„Jesam li u pravu, arhande?“ upitala sam. „Kad je anđeo čuvar te mlade žene ispružio ruku ka drugom anđelu, činilo se da se, jedva primetno, dodiruju vrhovima prstiju.“

„Da, Lorna, to jeste teško uočljivo, to jedva da je dodir. Anđeli nemaju potrebu za tim, oni ne moraju da grle jedan drugoga, sem kad sam Tvorac poželi da se to dogodi. Ja ne moram dodirivati nekog drugog arhandela, niti bilo koga od anđeoskih bića, ali Bog nam dopušta da dotaknemo povremeno neko ljudsko biće, muškarca, ženu, dete... I sama znaš, Lorna, da to nije pravi dodir.“

„Da, znam“, rekoh, „kad sam bila dete moj anđeo čuvar bi nekad položio svoju ruku preko moje, a to što me je dotaknulo bila je njegova svetlost, a ne ruka.“

„Tako je“, potvrdi arhandel.

„Čak i kad si prodrmao moju ruku arhande, iako se moja ruka skoro zagubila u tvojoj, naše se ruke, zapravo, nisu dodirnule. To je samo svetlost tvoje ruke obavila moju. Ta toplina, ta ljubav omogućile su mi da osetim oblik tvoje ruke, prstiju, da ja to pojmim kao kakav dodir bez dodira.“

„Čega se još sećaš o anđelu čuvaru koga si videla s drugim anđelom na uglu ulice Mur“, upita me arhandel.

„Kako da to objasnim?“, rekoh. „Bilo je to u navali svetlosti, u nekakvoj blještavoj eksploziji, kad se leva ruka anđela čuvara spojila sa prstima drugog anđela. I sve se odigralo u jednom trenu. Sećam se da je anđeo čuvar te mlade žene pogledao prema meni. Bio je odeven u halje boje purpura sa zelenim i zlatnim prelivima. Drugi anđeo kao da je bio ushićen susretom sa anđelom čuvarom te mlade žene.“

Tad me arhandel upita da li se možda još nečeg sećam, a ja malo promislih pa odgovorih: „Da, sećam se da sam pitala anđela čuvara zašto je dodirnuo onog drugog anđela, ali nije mi odgovorio. Videla sam kako ta mlada žena plaća za kupljeno voće, odmiče se od tezge i odlazi, a u tom momentu i njenog anđela nestade... Vi anđeli, izgleda

„zaista nemate potrebu za stvarnim dodirom, zagrljajem, tim činom ljubavi ili prijateljstva za kojim i žene i muškarci i deca toliko čeznu svaki dan. Ponekad, arhanđele, stvarno ne razumem ponašanje vas anđela. Vi pružate toliko ljubavi nama ljudima i volite nas bezuslovno i zaista bih želela da i mi ljudi možemo tako i toliko voleti jedni druge kao što vi volite nas...“

Tad arhanđel Mihailo reče da mora otići i nestade ga u trenu.

Ja se okrenuh ka anđelu Hozusu i upitah ga da li će i on otići, a on mi odgovori da će svakako ostati. Ona ostala tri anđela koji su u sobi ranije boravili, pojavise se opet, a ja ih zamolih da mi oproste što ću iskoristiti pauzu za ručak. Oni se nasmešise i rekoše uglas:

„U tri sata možeš krenuti u šetnju!“

„Hvala“, rekoh i počastih ih osmehom.

BOL U PROŠLOSTI

U to vreme živeli smo u Belimonu. Mama me je često vodila sa sobom da joj pomognem pri kupovini. Bila sam zadužena da guram velika kolica, korpu na točkovima. U Irskoj su ih svi odreda koristili jer su bila veoma pogodna i praktična. Najčešće smo kupovale u ulicama Henri i Meri, a voće i povrće kao i obično na tezgama u ulici Mur. Rado sam švrčkala po tom kvartu i uživala u gradskoj vrevi. U posebnim prilikama mama je svraćala i do GPO u ulici O Konel. To je velika zgrada pošte, istorijska znamenitost Dablina, jedno od glavnih zdanja u toku borbi za nezavisnost Irske, u doba Uskršnjeg ustanka 1916. godine. Kad god bih ulazila u to zdanje bila sam istovremeno i nervozna i nekako uzbuđena; tamo je uvek bila velika gužva i sve je vrvelo od ljudi. Ispred svakog šaltera bio je dugačak red. Tad su mi se obično javljali anđeli, pričajući mi priče i prikazivajući događaje iz prošlosti.

Mama je često tamo ulazila da bi se poslužila telefonom. Ušle bismo u prostoriju bez vrata sa mnoštvom telefonskih aparata u četvrtastim odeljcima. Jednom, kad mi je bilo deset ili jedanaest godina, mama je stala u jedan dugački red, a ja tik uz nju. Sećam se da sam počela da brojim koliko ljudi čeka u redovima i sa smeškom ugledala nekolicinu anđela među njima. Razgovarala sam s njima bez reči, molila ih da se pomere i ne ometaju u brojanju, a oni su me ignorisali. Pošto mi je mama u tom momentu saopštila da će čekanje potrajati, zamolila me je da se malo udaljim iz gužve i stanem kraj jednog zida,